

РЕШЕНИЕ

№ 4049

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. Д.**
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110128444 по описа за 2022 година

Предявени са отрицателни установителни искове от Р. Г. Д. и Т. Р. Д. срещу „Т. С.” ЕАД с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК и чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищците не дължат на „Т. С.” ЕАД при условията на солидарност сумата от 3 378,83 лева, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за периода от м.04.1999г. до м.03.2006г. и сумата от 1763,25 лева, представляваща мораторна лихва, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14347/2006г. по описа на СРС, 37 с-в, въз основа на който е образувано изп.д.№ 20087910400033 по описа на ЧСИ Т. В. – Н., както и сумата 984,79 лева, представляваща остатък от задължение за цена на топлинна енергия за периода от м.11.2011г. до м.07.2014г., за която е било образувано гр.д. № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав.

Ищците Р. Г. Д. и Т. Р. Д. са посочили, че от справка в Изипей са установили, че „Т. С.” ЕАД претендира от тях заплащане на обща сума в размер от 6211,71 лева по аб. № 274153 за имот на адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап.,. Сочат, че вече не са собственици на имота и при продажбата били погасили всички задължения, свързани с него. Посетили клиентски център на ответника и поискали да разберат защо от страна на ответника продължава да се твърди, че дължат суми по аб. № 274153. Получили писмо с изх. № Г-7393/20.05.2022г., с което се твърдяло, че дължат следните суми: по ID 121733- въз основа на издаден изпълнителен лист по гр. дело № 14347/2006г., 37-ми състав било образувано изп. дело № 33/2008г. по описа на ЧСИ Т. Н. за дължими суми за доставена, но незаплатена топлинна енергия и дялово разпределение за периода 04.1999г.- 03.2020г. за следните суми: 3378,83 лева главница, ведно със законна лихва до окончателното изплащане на вземането, 1763,25 лева- мораторна лихва и 84,84 лева- съдебни разноси. На 06.04.2011г. по сметка на „Т. С.” ЕАД било постъпило плащане по банков път в размер на 528,31 лева, с което

частично била намалена дължимата сума, като към настоящия момент актуалният размер на задълженията бил- главница на стойност 3378,33 лева, ведно със законна лихва, както и мораторна лихва в размер на 1763,25 лева; по ID 61842 бил наличен неизплатен остатък в размер на 984,79 лева за дължими суми за доставена, но незаплатена топлинна енергия и дялово разпределение за периода от м.11.2011г. до 07.2014г. на стойност 984,79 лева. Сочат, че не били уведомявани за съществуването на изп. дело 33/2008г. на ЧСИ Н. и считат, че не дължат сумите по издадения изпълнителен лист по гр. дело № 14347/2006г. по описа на СРС, 37-ми състав като погасени по давност. Относно посочените задължения по ID 61842, считат, че са погасили същите чрез плащане. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендират разноски.

С молба-уточнение, представена в открито съдебно заседание на 10.11.2022г. ищците са посочили, че процесните вземания се претендират от тях солидарно, както и че правният им интерес от предявените искове произтича от изпратеното им от ответното дружество писмо, с което последното претендира от тях плащане на процесните суми.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорват предявените искове като недопустими и неоснователни. Изложени са съображения, че производството е недопустимо на основание чл. 298, ал. 2 ГПК. Поддържат, че спорът между страните бил разрешен със сила на пресъдено нещо в производството по гр. дело № 63477/2014г. по описа на СРС, 49-ти състав и по гр. дело № 14347/2006г. по описа на СРС, 37-ми състав. Твърдят, че към настоящия момент задължението по гр. дело № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав е погасено в цялост. По отношение на гр. дело № 14347/2006г. за отоплителен период от 04.1999г. до 03.2006г. по описа на СРС, 37-ми състав сочат, че след постановяване на съдебното решение бил издаден изпълнителен лист, въз основа на който било образувано изп. дело № 33/2008г. по описа на ЧСИ Т. Н. с длъжник Т. Р. Д.. На 27.11.2017г. производството по изпълнителното дело било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Искането към съда е да приеме, че исковата молба е недопустима, неоснователна и недоказана. Претендира разноски.

С Определение № 25367 от 29.09.2022г., постановено по делото, съдът е прекратил производството по гр. дело № 28444/2022г. в частта по исковете за недължимост на сумата от 84,84 лева, представляваща разноски по гр. дело № 14347/2006г. по описа на СРС, 37-ми състав, доколкото още с исковата молба ищците са посочили, че тази сума е платена, поради което не подлежи на погасяване по давност.

С Решение № 918 от 20.01.2023г. /с характер на определение/, постановено по делото, съдът е прекратил производството по гр.д. №28444/2022г. по описа на СРС, 25 с-в по предявените от Р. Г. Д. и Т. Р. Д. против „Т. С.” ЕАД отрицателни установителни искове за признаване за установено, че ищците не дължат на „Т. С.” ЕАД суми по изп.д.№ 20087910400033 по описа на ЧСИ Т. В. – Н. и по гр.д. № 63477/2014г., а именно сумата от 3 378,83 лева, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на вземането и мораторна лихва в размер на 1763,25 лева, претендирани по изпълнителен лист, издаден по гр.д.№14347/2006г. по описа на СРС,

37 с-в, както и сумата 984,79 лева, присъдена на ответника по гр.д. № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав, като недопустимо.

С Определение № 4699 от 12.04.2023г., постановено по ч.гр.дело № 4097/2023г. по описа на СГС е отменено решението на СРС и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

По исковете за недължимост на сумите, за които е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14347/2006г. по описа на СРС, 37 състав.

Исковата молба по така предявените искове е редовна.

Относно отрицателните установителни искове на Т. Р. Д. за недължимост на сумите, за които е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14347/2006г. по описа на СРС, 37-ми състав, същите са с правна квалификация чл. 439, ал. 1 ГПК. Тъй като изпълнителният лист е издаден на основание чл. 237 ГПК /отм./ по молба, подадена преди влизане в сила на действащия ГПК, съобразно последователната съдебна практика /в този смисъл Решение № 129/14.10.2011г. по т. д. 864/10 на ВКС, I т. о, Решение № 216 по т. д. 913/10г. на ВКС, II т. о., Решение № 33 /06.03.2013г. по т. д. 1178/11 на ВКС, II т. о. и др./ ищецът Т. Р. Д. е легитимиран да навежда чрез отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 254 ГПК /отм./ всякакви възражения срещу вземанията, не само за обстоятелствата по чл. 439, ал. 2 ГПК, включително такива за липса на материалноправните предпоставки за възникване на вземанията. В настоящия случай, обаче, ищецът Т. Р. Д. се позовава конкретно на обстоятелство, настъпило след издаване на изпълнителния лист, а именно изтекла погасителна давност за вземанията в хода на изпълнителното производство, без да релевира други възражения относно възникването на вземанията. С оглед на това предявеният от него иск е с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК и предвид диспозитивното начало в процеса, на разглеждане подлежи конкретно възражението му за изтекла погасителна давност по отношение на тези вземания.

Относно предявения от Р. Г. Д. иск за недължимост на същите суми, срещу нея не е издаден изпълнителен лист за процесните вземания, нито е било образувано изпълнително производство. С оглед мотивите на постановеното по делото Определение № 4699 от 12.04.2023г. по ч.гр.дело № 4097/2023г. по описа на СГС, настоящият състав е обвързан да приеме, че вписването на нейното име като адресат на изпратеното от ответното дружество писмо с изх. № Г-7393 от 20.05.2022г., с което ответникът е претендирал извънсъдебно процесните суми, ведно с представения от ищите нотариален акт за покупко-продажба, са достатъчни за обосноваване правния интерес на Р. Д. от предявените отрицателни установителни искове, че не дължи сумите солидарно с Т. Д.. При това положение исковете на Р. Д. са с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и техен предмет е отново недължимост на сумите поради изтекла погасителна давност.

Така предявените искове са частично процесуално недопустими поради следните

съображения. Правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск основан на изтекла погасителна давност е налице за ищците единствено в хипотезата, в която вземанията, които твърдят да са погасени по давност, не са вече погасени чрез друг друг погасителен способ – плащане /вкл. принудително изпълнение/, прихващане, новация, опрощаване и пр. Единствено ликвидни и изискуеми вземания, подлежащи на принудително изпълнение, могат да бъдат погасени по давност. В случай, че вземанията са били погасени чрез принудително изпълнение след изтичане на погасителната давност, длъжникът в изпълнителното производство няма правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за тяхната недължимост, а от осъдителен иск срещу взыскателя за тяхното връщане, като принудително събрани без основание.

В конкретния случай не е спорно между страните и от преписа от изпълнителното дело се установява, че на 06.04.2011г. частният съдебен изпълнител е превел в полза на „Т. С.“ ЕАД сума в размер на 528,31 лева. От извършеното на 03.04.2011г. разпределение на постъпилите суми по изп.д.№ 20087910400033 по описа на ЧСИ Т. В. – Н. /л. 59 от изпълнителното дело/ се установява, че с част от тази сума, а именно 335,47 лева, е погасено неолихвяемо вземане – част от вземането за мораторна лихва по изпълнителния лист в размер от 1763,25 лева. Поради тази причина вземането за мораторна лихва е било частично погасено чрез принудително изпълнение и доколкото вземането се претендира като солидарно, то изпълнението погасява общото задължение на двамата ищци. Ето защо ищците нямат правен интерес от установяване на недължимост като погасено по давност на вече изпълненото вземане и исковата молба следва да бъде върната на основание чл. 130 ГПК в частта по предявените отрицателни установителни иски за разликата над 1427,78 лева до пълния предявен размер от 1763,25 лева /т.е. за сумата от 335,47 лева/. В тази насока следва да се уточни, че преписът от изпълнителното дело, по което е извършено разпределението, е приобщен след постановяване на Определение № 4699 от 12.04.2023г. по ч.гр.дело № 4097/2023г. по описа на СГС, поради което така установеното разпределение представлява ново основание за частично прекратяване, което не е било предмет на разглеждане с цитираното определение.

В останалата си част, с която се претендира недължимост на сумата от 3378,83 лева – главница и сумата от 1427,78 лева – остатък от мораторна лихва, исковите са процесуално допустими.

По тяхната основателност, съдът намира следното.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищците следва да установят при условията на пълно и главно доказване, че имат правен интерес от релевирането на такива претенции, както и възраженията си срещу съществуването на спорните права. В конкретния случай е въведено едно основание, а именно, че сумите са погасени по давност.

Във връзка с релевираното възражение за погасителна давност ответникът следва да установи и наличието на обстоятелства, водещи до прекъсването и/или спирането на давността.

С оглед изявленията на страните не са спорни обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия за битови нужди, както и че ответникът е доставил топлинна енергия през процесния период на посочената в исковата молба стойност, както и изпадането на ишците в забава и размера на обезщетението за забава.

Спорен е въпросът дали вземанията са погасени поради изтекла давност.

С оглед действалата през процесния период разпоредба на [чл. 110, ал.2 ЗЕЕЕ \(отм.\)](#) потребителите на топлинна енергия заплащат цената ѝ на месечни вноски, поради което следва да се приеме, че се касае за трайни, периодични плащания, а според [чл. 111, б."в" ЗЗД](#), те се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок. Съгласно същият законов текст вземанията за лихви също се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок. Съгласно Постановление № 3 от 18.11.1980г. по гр. дело № 3/1980г. на Пленума на ВС всяко предприето от вискателя действие за принудително изпълнение, прекъсва давността на основание [чл. 116, б."в" ЗЗД](#), а докато трае изпълнителният процес относно вземането, който също е съдебен процес - част от гражданския процес, давност не тече на основание [чл. 115, ал.1, б."ж" ЗЗД](#) /в този смисъл Решение № 148 от 04.10.2010г. на ВКС по т.дело № 1055/2009г., II ТО, ТК и Решение № 173 от 28.10.2010г. на ВКС по т.дело № 1095/2009г., II ТО, ТК/. Изпълнителният лист по [чл. 242](#), вр. [чл. 237, б. "в"-"л" ГПК \(отм.\)](#) се издава без да се провежда исково производство, в което със сила на пресъдено нещо да е установено съществуването на вземането на кредитора. Определението на съда по [чл. 242 \(отм.\)](#) се ползва с изпълнителна сила, но не и със сила на пресъдено нещо. С молбата по [чл. 242 ГПК \(отм.\)](#) за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание, кредиторът манифестира намерението си да осъществи принудително изпълнение срещу длъжника, като се ползва от облекчения ред на процесуалния закон за събиране на вземането си. В този смисъл, молбата по [чл. 242 ГПК \(отм.\)](#) следва да се квалифицира като предприемане на действие за принудително изпълнение и прекъсва давността съгласно [чл. 116, б."в" ЗЗД](#). По аналогия с нормата на [чл. 117, ал.1 ЗЗД](#) и разрешението в ППВС № 3/80г., давността започва да тече отново от уважаването на искането за издаване на изпълнителния лист. В разглеждания случай изпълнителният лист е бил издаден на 06.11.2006г. /няма данни кога точно е постановено определението за издаването му/. От постановяването на определението на съда по [чл. 242 ГПК \(отм.\)](#) е започнала да тече нова давност. Определението на съда по [чл. 242 ГПК \(отм.\)](#) и издаденият въз основа на него изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание [чл. 237 ГПК \(отм.\)](#) нямат последиците на съдебно решение за установяване на съществуването на вземането на кредитора по смисъла на [чл. 117, ал.2 ЗЗД](#). Срокът на новата давност по [чл. 117, ал.1 ЗЗД](#) съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, предмет на това производство /който, както вече бе посочено е тригодишен/, като в случая разпоредбата на [чл. 117, ал.2 ЗЗД](#) не намира приложение /в този смисъл Решение № 94 от 27.07.2010г. на ВКС по т.дело № 943/2009г., I ТО, ТК/. Преди изтичането на този срок ответникът е подал молба за образуване на изпълнително производство –10.03.2008г., по която е образувано изпълнително дело № 33 от

2008г. по описа на ЧСИ Т. В.- Н., рег. № 791 с район на действие СГС.

От изискания препис от образуваното изп.дело се установява, че същото е образувано на 10.03.2008г. и е разпоредено цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника. На 21.05.2008г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до Т. Д. и е наложен запор върху трудовото му възнаграждение в „Ч. Б.“. Поканата за доброволно изпълнение е връчена чрез работодателя на 04.06.2008г. На 05.06.2008г., 07.07.2008г., 08.08.2008г., 09.09.2008г., 13.10.2008г., 06.11.2008г., 05.12.2008г. и 08.01.2009г. са постъпили суми въз основа на наложения запор като е извършено разпределение от съдебния изпълнител, като е посочено, че сумата от 394,66 лева следва да бъде преведена на вискателя. Последвали са плащания на 10.02.2009г., 06.03.2009г., 06.04.2009г., 08.05.2009г., 05.06.2009г., 03.07.2009г., 05.08.2009г., 04.09.2009г., 06.10.2009г., 05.11.2009г., като е извършено ново разпределение от съдебния изпълнител /л. 59 от делото/, като е посочено, че с постъпилите плащания са погасени такси в размер на 223,88 лева, 102,84 лева- разноски гражданско дело и 335,47 лева неолихвяемо вземане /от 1763,25 лева/, разпоредено е на „Т. С.“ ЕАД да се преведе сумата от 528,31 лева. Сумата е преведена в полза на вискателя на 528,31 лева на 06.04.2011г. С постановление от 15.11.2017г. съдебният изпълнител е прекратил на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК производството по делото. На 05.12.2017г. е постъпила молба от „Т. С.“ ЕАД за връщане на оригинала на издадения изпълнителен лист. Видно от протокол за връщане на оригинал на изпълнителен лист от 29.11.2019г. същият е бил върнат на вискателя.

Поради гореизложеното съдът приема, че съдебният изпълнител е прекратил изпълнителното производство по делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК през 2017г., въпреки че са били налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело по смисъла на чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК към 2011г., доколкото последното изпълнително действие, извършено по изпълнителното дело, е с дата 05.11.2009г.- последното извършено плащане. Следователно предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело по смисъла на чл. 330, ал.1, б."д" ГПК /аналогична на чл. 433, ал.1, т.8 ГПК/ са били налице към 2011г., независимо от това, че съдебният изпълнител не е издал своевременно постановление за прекратяване на делото. И това е така, тъй като с настъпването на основанията, визирани в чл. 330, ал.1 ГПК (отм.), респ. чл. 433, ал.1 ГПК, прекратяването на изпълнението, схванато като изпълнително правоотношение, настъпва по силата на закона. Постановлението на съдия изпълнителя само прогласява настъпването на някои от визираните в горепосочените текстове основания, то има декларативно, а не конститутивно действие. Значението, придадено му от закона, налага извода, че постановлението на съдебния изпълнител не е условие за прекратяване на изпълнение и поради това неговото настъпване не е предпоставено от издаване на постановлението. По силата на законовото правило на чл. 330, ал.1, б. "д" ГПК (отм.) с изтичане на двегодишния преклузивен срок, начиная от датата на последното плащане по наложения запор - 05.11.2009г., изпълнителното производство по посоченото изп. дело следва да се счита за прекратено на 05.11.2011г., независимо от липсата на постановление на съдебния изпълнител, имащо единствено констативен, но не и

конститутивен характер.

Видно от гореизложената хронология за периода от 2009г. до 2011г. е налице период от повече от две последователни години, през които не са искани и не са предприемани действия по принудително изпълнение. С оглед на това, изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 330, ал.1, б."д" ГПК /отм./ на 05.11.2011г., и тригодишната давност за процесните вземания е започнала да тече от 06.11.2011г. съобразно постановките на действащото към този момент ППВС № 3/1980г. За периода от тази дата до датата на исковата молба, е изтекла тригодишната погасителна давност за процесните вземания, поради което предявените от Т. Р. Д. отрицателни установителни иски са основателни и следва да бъдат уважени. Що се касае до исковите на Р. Г. Д., срещу нея изобщо не е издаван изпълнителен лист и не е образувано изпълнително производство, поради което исковите за главница за периода от м.04.1999г. до 03.2006г. са погасени по давност още през 2009г., а на основание чл. 119 ЗЗД заедно с главницата са погасени и вземанията за мораторни лихви. Ето защо исковите на Р. Г. Д. също са основателни и следва да бъдат уважени.

По исковите за недължимост на сумата от 984,79 лева, представляваща дължими суми за доставена, но незаплатена топлинна енергия и дялово разпределение за периода от м. 11.2011г. до м. 07.2014г.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея отрицателни установителни иски са правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК са процесуално допустими.

По така предявените иски в тежест на ищите е да докажат правния си интерес от предявяване на исковите, както и твърдяното от тях погасяване чрез плащане, а в тежест на ответника е да докаже наличието на изискуемо вземане в негова полза.

Между страните не е спорно, че е било образувано гр. дело № 44229/2016г. по описа на СРС, 59-ти състав с предмет установителни иски по чл. 422, ал.1 ГПК, предявени от „Т. С.“ ЕАД за установяване на дължимост на суми, за които е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр. дело № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав, както и че на 13.12.2016г. е било сключено извънсъдебно споразумение между тях за погасяване на задълженията по издадена заповед за изпълнение.

От изисканата служебно от съда справка се установява, че с влязло в сила Определение от 05.08.2018г., постановено по ч.гр. дело № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав е обезсилена заповед за изпълнение на парично задължение от 11.07.2015г., издадена по гр. дело № 63477/2014г. по описа на СРС, 59-ти състав, тъй като производството по предявените иски по чл. 422 ГПК е било прекратено. С оглед на това не е налице сочената от ответника абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за допустимост на производството в тази част, доколкото между страните не е бил постановен влязъл в сила съдебен акт, респ. не са налице предпоставките по чл. 299, ал. 2 ГПК.

На следващо място, за ищите е налице правен интерес от предявяване на отрицателните установителни иски за недължимост на вземанията при условията на солидарност, тъй като на първо място от приетото и неоспорено споразумение от

13.12.2016г. се установява, че двамата ищци Т. Д. и Р. Д. са поели солидарно задължение към ответника „Т. С.“ ЕАД за доброволно плащане на сумите по делото. На второ място в приетото писмо с изх. № Г-7393 от 20.05.2022г., адресирано и до двамата ищци, е посочено, че за процесния имот- ап., находящ се в гр. С., ж.к., бл., вх., аб №., е налице незаплатен остатък в размер на 984,79 лева за доставена, но незаплатена топлинна енергия и дялово разпределение за периода от м.11.2011г. до м. 07.2014г. Следователно към датата на подаване на исковата молба ответникът извънсъдебно е твърдял, че са налице непогасени задължения за посочения период за процесния имот. С оглед приетото по делото писмо и изложените в него твърдения за наличие на непогасени задължения за ишците е налице правен интерес от предявяване на отрицателни установителни искиове за установяване на недължимост на посочената в писмото сума, доколкото същата е била погасена чрез плащане въз основа на сключеното между страните извънсъдебно споразумение.

В този смисъл между страните няма спор, че посочените в писмото суми са били изплатени и това се установява от представените от ишците писмени доказателства, поради което предявените отрицателни установителни искиове се явяват изцяло основателни и следва да бъдат уважени.

По разноските.

При този изход на спора, право на разноски имат единствено ишците. Същите са сторили разноски за държавна такса в размер на 248,47 лева и за такса по частна жалба в размер на 15 лева или общо 263,47 лева, които следва да им бъдат присъдени. Освен това ишците са били представлявани безплатно в настоящото производство от адв. Р. Д. на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАДв, поради което в полза на адв. Д. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. в размер на 879,14 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК и чл. 124, ал. 1 от ГПК, че Р. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап. и Т. Р. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., кв., ул., №., не дължат на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №., при условията на солидарност сумата от **3378,83 лева**, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за периода от м.04.1999г. до м.03.2006г. и сумата от **1427,78 лева**, представляваща остатък от мораторна лихва, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14347/2006г. по описа на СРС, 37 с-в, въз основа на който е образувано изп.д.№ 20087910400033 по описа на ЧСИ Т. В. – Н., поради изтекла погасителна давност.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че Р. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к.,

бл., вх., ет., ап. и Т. Р. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., кв., ул., №,, не дължат на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №,, при условията на солидарност сумата от **984,79 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия и дялово разпределение за периода от м.11.2011г. до 07.2014г. в топлоснабден имот- ап., находящ се в гр. С., ж.к., бл., вх., ет., аб. №,, поради извършено пълно плащане на сумата.

ВРЪЩА на основание чл. 130 ГПК исквата молба по предявените от Р. Г. Д. и Т. Р. Д. срещу „Т. С.“ ЕАД отрицателни установителни искиове за недължимост поради изтекла погасителна давност за вземането за мораторна лихва, за което е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14347/2006г. по описа на СРС, 37 с-в, **В ЧАСТТА** за разликата над 1427,78 лева до пълния предявен размер от 1763,25 лева.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №,, да заплати на Р. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап. и Т. Р. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., кв., ул., №,, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от общо **263,47 лева**, представляваща сторените по делото разноси.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул., №,, да заплати на адв. Р. Л. Д., САК, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., бул., №, ет., кантора,, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата от **879,14 лева**, представляваща възнаграждение за безплатно представителство по делото на Р. Г. Д. и Т. Р. Д..

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____